

Hồi Thứ Ba Mười Sáu

THỎ GIÀ TẮU THOÁT

Lãnh Diện Thần ni nói:

– Bắt ma bọn này, bản ni đã từng người một xét hỏi thì còn người là người cuối cùng.

Ánh sáng xanh bích đôi mắt của Độc Tâm Phật ra soi mãnh liệt, Lãnh Diện Thần Ni hất cây phát trần tối trước, Độc Tâm Phật thụt lùi ra sau thuận tay lấy hai tên võ sĩ ném mạnh vào người Lãnh Diện Thần Ni.

Oa! Oa!

Trong tiếng rú, hai tên võ sĩ mặt mày tím bét máu tuôn xối xả ngã ra đất. Cũng trong lúc ấy Độc Tâm Phật nhanh như điện nhảy vọt lên mái nhà, nhưng Đinh Hạo đã chú ý từ lâu hấn cũng phóng mình nhảy lên, cả hai đồng thời phi thân lên mái nhà, thanh kiếm trong tay Đinh Hạo tức tốc đâm tới.

Độc Tâm Phật cúi rạp người xuống áp sát trên mái nhà cứ thế lăn xuống, một chiêu khiến Đinh Hạo chẳng thể ngờ được.

Đinh Hạo cũng nhanh tốc nhảy xuống sân viện chỉ trong nháy mắt thì Độc Tâm Phật đã chạy mất dạng.

Lãnh Diện Thần Ni cũng chạy tới cấp bách nói:

– Lão ma đâu rồi?

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm nói:

- Hấn vượt tường chạy mất ư?
- Lăn xuống dưới đất thì mất tích ngay.
- Nơi này chắc có bí mật đường hầm...

Đinh Hạo đảo mắt nhìn núi giả gần bên, nhưng nhìn hồi lâu chẳng thấy gì là lạ cả, ngoại trừ trái núi giả này ngoài ra toàn là bông cỏ...

Lãnh Diện Thần Ni nhìn theo hướng trái núi giả một lúc nói:

- Nếu có đường hầm bí mật chắc ở trong trái núi giả này...
- Vãn bối cũng nghĩ thế.
- Phá hủy nó xem sao!

Đinh Hạo tra kiếm vào bao, vung hai chưởng đánh vào, thế chưởng long trời lở đất, “Ầm” một tiếng nổ vang rền, đất đá cả trái núi giả sụp đổ, lộ ra một lỗ

huyệt phía dưới có nắp thang đi xuống.

Lãnh Diện Thần Ni nói:

– Quả thật nơi đây có đường hầm.

Đinh Hạo sức nghĩ ra điều gì, nói:

– Có ngõ vào tất phải có ngõ ra, thần ni canh giữ lỗ huyệt này, để vãn bối đi tìm ngõ ra.

Hắn nói xong chẳng đợi Lãnh Diện Thần Ni trả lời thì đã xoay người chạy đi, đến phía trước phóng xạ thì thấy một bầu không khí tịch lặng, không có một bóng người nào cả, chỉ còn lại bốn cái xác chết mà thôi.

Đinh Hạo thật hối tiếc để Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm chạy thoát, đã đánh mất đường dây manh mối điều tra tin Long Tam Hiện Triệu Nguyên Sanh, nhưng khí huyệt của hắn đã bị phá hủy, thì không còn chút tăng lực nào rồi, bỗng hắn nghĩ ra thương thế Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm khá nặng, muốn cầm máu Khí Hải chẳng phải dễ, ắt phải có vết máu lưu lại.

Hắn nghĩ thế bèn vận khởi nhãn lực tìm kiếm trên nền, quả thấy từng bệt vết máu thẳng tới, chánh điện, rồi hắn đi theo đường máu thẳng tới, chánh điện, bất giác đứng nhìn sửng sốt.

Xác chết Hoan Hỉ Phật Liễu Phàm nằm giữa sân, trước ngực có một nhát kiếm chí mạng, thế thì đối phương thấy hắn đã mất hết công lực, lưu lại chẳng còn lợi gì được nữa bèn giết cho rồi, đó cũng là quả báo làm của hắn mà thôi.

Vết máu đến đây đã dứt, hắn đành phải quay về chỗ cũ. Lãnh Diện Thần Ni hỏi:

– Thế nào?

– Chẳng gặp ai cả, thần ni có thấy gì chẳng?

– Không, ta đã lấy đất đá lấp kín lỗ vào đó rồi, bây giờ chỉ cần lo tìm ngõ ra thôi, có lẽ đối phương núp mặt thất dưới hầm vậy.

– Vãn bối có một kế...

– Thiếu hiệp có diệu kế gì?

– Ngõ vào chắc chẳng phải chỉ có trái núi giả thôi đâu, nhưng ngõ ra ắt phải ở trong rừng, gặp trường hợp đột biến mới dễ dàng đào tẩu, nên vãn bối tính dựa hỏa cô.

– Ngôi miếu này chẳng?

– Đúng vậy, huyệt ma này đốt đi để nói chỉ làm hại cho võ lâm thôi.

– Sau đó thế nào?

– Ẩn núp trong rừng chờ đợi.

- Đành phải làm như thế thôi.
- Xin Thần Ni ra khỏi miếu vào rừng canh giữ, vẫn bồi phóng hỏa.
- Được.

Lãnh Diện Thần Ni dứt lời, phóng mình nhảy khỏi miếu.

Đinh Hạo trở vào trong phòng xá tìm kiếm bật lửa, nhưng tìm mãi chẳng ra, thứ trò chơi loại bật lửa này hắn chưa bao giờ có mang theo, cũng chẳng hề nghĩ tới sẽ dùng đến.

Thế thì Đinh Hạo dở khóc dở cười rồi, không có bật lửa, kế hoạch phóng lửa xem như thất bại.

Đinh Hạo chẳng còn cách nào hơn bèn bước vào chánh điện ngồi trên ghế nghĩ thầm: Hay là ta cứ ngồi đây canh thử.

Hắn ngồi giây lát bỗng có tiếng sột soạt cạnh bàn thờ, không khỏi giật mình, hắn vội nhẹ nhàng lượn thân đến vào bên bàn thờ.

Một vật gì lù lù chui lên từ phía bàn cúng đặt trước bàn thờ.

Đinh Hạo trông thấy vui mừng khôn tả, cố nín thở chẳng dám cử quây chút nào, bây giờ đã thấy rõ chính là một hán tử mặc áo đen chui ra, tên hán tử áo đen đặt tai sát trên mặt đất nghe ngóng một hồi đoạn đảo mắt nhìn ngó xung quanh hồi lâu, sau đó hắn chui hẳn ra ngoài.

Đinh Hạo âm thầm lướt tới từ phía sau nhanh tốc thộp vào yết hầu của hắn, kéo ra một góc ở ngoài sân hắn mới buông tay hỏi:

- Tất cả mọi người đều ở trong mật thất phải không?
- Tên hán tử đó đã sợ bắn người lên, hồi lâu mới run rẩy nói:
- Vâng, xin tha... tiểu nhân một mạng...
- Nói thật thì tha mạng mi, gã hòa thượng còn trong mật thất chẳng?
- Đã đi... khỏi đây rồi!
- Nói sao, rời khỏi đây rồi?
- Đúng vậy.
- Ngõ ra ở đâu?
- Ở trận thế trong rừng ngoài kia!
- Người nào chỉ huy bí đạo này?
- Thiên Kim bảo chủ, nàng... đi khỏi chiều hôm qua đến hôm nay chưa về!
- Người có mang theo bật lửa chẳng?
- Có... Có...

– Đưa đây!

Tên hán tử áo đen lấy ra một bát lửa ra đưa cho Đinh Hạo, hán nhận lấy bát lửa xong nói:

– Ta tha mạng cho mi, cút đi!

Dứt lời, hán búng ngón tay phết đi võ công của hán, hán tử rú lên một tiếng lặn lộn một hồi rồi đứng dậy chạy mất.

Đinh Hạo chạy vào trong điện đầy bàn thờ sang một bên, dưới bàn thờ có một lỗ hình vuông vừa đủ cho một người chui lọt, Độc Tâm Phật đã đi đâu mất, thế thì hán cần vào huyết làm gì, hán liền châm lửa ngay bàn thờ trước tiên sau đó châm lửa ở một vài nơi xung quanh, hán phóng mình ra khỏi miếu.

Khi hán ra đến khu rừng, chạy một vòng xung quanh chẳng thấy hình bóng Lãnh Diện Thần Ni đâu cả có lẽ lão đã phát hiện dấu vết kẻ địch, đành bỏ nơi hẹn mà truy tầm kẻ địch ư?

Bình minh ló dạng, ngôi cổ miếu bốc lửa cháy phừng phụt lên cao chiếu sáng cả xung quanh vài dặm rừng.

Đinh Hạo tiếp tục lên đường, phi thân chạy về vùng Y Xuyên.

Hán vào đến Y Xuyên, bước vào một đại tửu lầu ngay ngã tư đường, gọi vài món ăn và một bình rượu, tới ở đó thong thả chờ bọn Toàn Tri Tử.

Hán uống hết một bình rượu lại gọi thêm một bình nữa mà vẫn chưa thấy bóng dáng của hai lão đâu cả, hán tính thời gian hai lão đã tới đây từ lâu, sao đến giờ này mà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì?

Thình lình, một trung niên cầm y bước lên lầu, dừng chân tại cầu thang ra vẽ buồn bả đứng sững ở đó.

Có người trong số tửu khách hô lên:

– Chưởng quỹ đích thân đến chiêu đãi ư?

Trung niên cầm y cười nhạt chấp tay xá một vòng và bằng âm điệu không mấy tự nhiên nói:

– Chư vị bằng hữu cố cựu tân trí xin đại lượng thứ lỗi, có vị khách nhân cần bao cả tửu tọa trên lầu này cho nên... làm phiền chư vị quý khách rời ra lầu sau, lệ nhân thành tâm tạ tội nơi đây trước.

Tức thì tửu khách la ầm ỉn ỏi, một người có giọng nói bén nhọn cất tiếng:

– Chưởng quỹ kia, bảo y bao lâu sau không được chẳng?

– Thật xin lỗi các hạ, đối phương chỉ định lầu trước.

– Thế cũng phải chờ người ta ăn uống xong đã?

– Chư vị sang lầu sau dùng tiếp cũng chẳng sao?

– Hừ, người khách loại gì mà chẳng lịch sự chút nào cả?

Bấy giờ tụ khách tại trường càng la inh ỏi hơn.

Trung niên cảm y cau mày nói:

– Xin chư vị rộng lượng thương tình mời sang lâu sau...

Ngay lúc này dưới lầu vang lên tiếng cộc cộc những bước chân có lực đang bước lên lầu, người lên đầu tiên là một thanh niên nho sĩ áo trắng mày thanh mục tú, kế bên hắn là một thiếu nữ độ hai mươi mấy cái xuân xanh, có gương mặt tâm thường sau cùng là ông lão mặc chiếc áo đen.

Đinh Hạo thoáng trông thấy giật mình kêu thầm: Sao bọn này cũng lại đến đây?

Ba người ấy không ai xa lạ mà chính là Bạch Nho, con rể tương lai của Vọng Nguyệt Bảo Chủ và thiếu nữ đi kế bên chính là Thiên Kim của bảo chủ tên Trịnh Nguyệt Nga vậy, Đinh Hạo không bao giờ quên được gương mặt bướng bỉnh ngang tàng này vì y từng cho hắn một bộp tai đau điếng nhức nhối, còn ông lão là võ sĩ trong bảo.

Đám tử khách trên lầu bỗng có người hoảng hốt kêu lên:

– Thiên Kim Vọng Nguyệt Bảo Chủ!

Tất cả mọi người hải hùng lật đặt đứng lên từng người một lén mắt.

Bạch Nho đưa mắt quét tới nhìn thấy Đinh Hạo ngồi một góc gần bên cửa sổ, bất giác kinh ngạc nhưng hắn lập tức giữ lại bình tĩnh ôn hòa mà nói:

– Thật không ngờ lại hội ngộ các hạ tại đây.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Tại hạ cũng thế.

Trịnh Nguyệt Nga nhìn Đinh Hạo hồi lâu sức nhớ hắn là ai rồi, bèn hướng về Bạch Nho hỏi:

– Hắn có phải là Toan Tú Tài Đinh Hạo chăng?

Đinh Hạo lạnh lùng cất tiếng tiếp lời:

– Sao Thiên Kim tiểu thư chóng quên người thế? Tại hạ chính là Đinh Hạo, hai năm trước đã phục dịch tại Bắc bảo đây?

Trịnh Nguyệt Nga tái mặt tím môi nói:

– Tiểu tạp chủng, mạng sống mi lớn thật!

Đinh Hạo biến sắc, thoáng lộ sát khí nói:

– Câm mồm ngay, vì nơi đây là chỗ tửu lầu hỏa nhiệt, bằng không...

Trịnh Nguyệt Nga tiến một bước lạnh lùng nói:

– Bằng không thế nào?

Bạch Nho vội vàng bước tới cản trước mặt Trịnh nguyệt Nga bình tĩnh nói:

– Minh cứ vào bàn ăn uống đã, sau đó tính chuyện chẳng muộn.

Trịnh Nguyệt Nga cố nén lòng căm phẫn cùng bọn Bạch Nho, ngồi xuống chiếc bàn rượu giữa lầu đã chuẩn bị trước.

Đinh Hạo cũng căm hận chẳng kém, nhưng nơi này chẳng phải chỗ động võ đành phải ngồi yên nâng ly uống một hơi cạn.

Trung niên cảm y đứng khúm núm bên bàn của Bạch Nho vừa nhìn Đinh Hạo vừa ngại ngùng nói:

– Tiên sinh, vị công tử này...

Bạch Nho giọng nói lạnh lẽo:

– Cứ để hấn tự nhiên!

Trung niên cảm y dạ một tiếng lùi ra sau, bước xuống cầu thang. Bên này Bạch Nho ăn uống vui cười thản nhiên. Chẳng bao lâu, bỗng có một hán tử áo đen dáng vẻ hấp tấp, bước lên lầu chạy ngay đến bàn Bạch Nho cung kính xá một lễ nói:

– Bẩm Tổng giám...

Bạch Nho trầm giọng nói:

– Có chuyện gì phải hốt hải như vậy?

Hán tử áo đen bình tĩnh lại nói:

– Có sự biến cố!

– Biến cố gì thế?

– Bí đà bị... hủy hỏng rồi...

– A... có chuyện như thế sao?

Bạch Nho và Trịnh Nguyệt Nga đứng bật dậy, ông áo đen cũng mặt mày biến sắc không kém.

Trịnh Nguyệt Nga vỗ lên bàn một cái nói:

– Chuyện gì thế, thái thượng hộ pháp chẳng phải trấn tại đấy sao?

– Đúng vậy, nhưng mà...

– Nhưng mà thế nào?

– Kẻ tới chẳng phải nhân vật tầm thường...

– Nhân vật thế nào?

– Một người là Lãnh Diện Thần Ni, còn một người là...

– Ai?

Hán tử áo đen trông thấy Đinh Hạo ngồi cạnh cửa sổ, tức thì gương mặt hấn co rút, há miệng cứng đờ không nói lên lời.

Bạch Nho nộ hết lớn tiếng:

– Ngoại trừ yêu ni đó còn ai?

Hán tử áo đen dùng tay trở vào Đinh Hạo, sợ hãi nói:

– Còn hấn!

Bạch Nho biến sắc, dùng tay xỉ vào mặt Đinh Hạo nói:

– Toàn Tú Tài, người khá thật!

Đinh Hạo cau đôi mày kiếm nói:

– Đây mới chỉ là mở màn thôi, tại hạ cũng sẽ dùng cách thức ấy hủy đi Vọng Nguyệt Bảo.

– Há há, giọng nói cao ngạo thật, người có làm được việc ấy chẳng?

– Chúng ta cứ chờ xem.

Trịnh Nguyệt Nga nghiêng răng nói:

– Tiểu tạp chủng, để mi chờ xem!

Cặp mắt Đinh Hạo đỏ ngầu, cảm phẫn nói:

– Trịnh Nguyệt Nga, người muốn ta giết mi tại chỗ này chẳng?

– Làm thử xem?

Bạch Nho giơ tay kéo y ngồi xuống nói:

– Chờ chút nữa hãy tính, chỗ này chẳng phải chỗ đấu trường.

Hắn lại quay sang hướng Đinh Hạo nói:

– Toàn Tú Tài, chờ ăn uống xong xuôi, chúng ta đến nơi vắng người hãy thanh toán món nợ này.

Hắn nói xong, ngồi xuống bình thản ăn uống như thường.

Đinh Hạo cũng cố nén sự sôi sục của ngọn lửa giận đang bùng bùng cháy trong lòng ngồi yên tại đấy, hấn nhủ thầm. Bạch Nho là kinh địch duy nhất của mình, đương kim võ lâm chẳng được bao nhiêu người có võ công cao cường như hấn, không biết lai lịch hấn ra thế nào, điều lạ lùng là trước kia chưa từng nghe nói danh hiệu Bạch Nho bao giờ, chẳng lẽ hấn cũng thuộc hạng mới xuất giang hồ như mình chẳng?

o O o